Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i September 1938 Nr. 18

Farisæeren og Tolderen.

Luk. 18, 9—14.
av past. L. K. Brandser.

Paa veien til Jerusalems Tempel vandrer idag to mænd. De synes begge at være fromme Israeleter som skal fremstille sig for Gud i bøn, skulde nogen finde paa, at dømme disse to herrer, saa vilde det være høist sansynligt, at man vilde give den borgelige retfærdige høit anseede Farisæer fortrinet. Dog men det er en anden, han som kjender hjertene, han som troner over Israels lovsange" og hans tanker gaar til det inderste hjerte. Han fulgte disse tempelvandrere med spent opmerksomhet. Jesus vor Frelser, som har givet os denne lignelse. Hans dom over Farisæeren og Tolderen er det vi skal høre — Ikke menneskers dom.

I.

Farisæeren stillet sig paa et høit ophøiet sted, forat han kunde bli iagtaget av menneskemængden. Han begynder sin bøn med, "*Tak.*" En skjøn begyndelse synes vi; ti vi *vet* saare vel at vi har saameget, at takke Gud for, men vi *vet* ogsaa, at vi har glemt det. Farisæeren dømtes ikke for sin ydre fremtræden; da de forskjellige maater at fremtræde paa — efter sin opdragelse og danelse, og samværet med mange mennesker har sin indflydelse. Ja selv det at han takket Gud fordi, at han ikke *var*. Dersom han hadde git Gud æren. — Du og jeg har grund til, at takke Gud fordi, at "Guds ord er os betroet", fremfor den hele verden; men, vi gjør det og giver Gud æren. Farisæeren, igrunden takket han sig selv, han kjendte ikke til, det — at Guds godhet skal lede til omvendelse, men det første skridt da, er at se, at han hadde *vandret* paa en god vei, han har været ulydig, men ulydighet mot Gud er synd, han erkjendte ikke sin synd og trængte derfor ingen hjælp. I det gamle testamente kunde han ha læst: "Din fordærvelse er av dig selv, Israel, men i mig er *din hjælp.*" Vor *ven* stod ikke den stolte, Farisæer paa den arme Tolders byggrund, han som aldrig hadde overtraadt Guds bud, fastet og gav tiende. Farisæeren er gaaet til sine fædre, men ikke hans hoffærdige sindelag. Findes der ikke mange folk i vore dage, som har godt for, at regne op sin næstes synder, men selv anser sig *rene.* — Mange er ogsaa de, som er saa egenratfærdige, at de kan ikke ydmyge sig nok til, at mottage, Nadværen, som vi blev frelst ved; *Farisæeren ophøiet sig selv derfor blev han fornedret.*

II.

Tolderen. Hvor blev Tolderen av? som vi saaatsi vandrede i Farisæerens fotspor? Aa der staar han — dernede ved Templets dør. Længere op og høiere op, higet han ikke efter. Hovedsaken for ham var at utøse sit hjerte for Herren. Men førend han begyndte sin bøn slog han sig for sit bryst. Derinde var skaden og tomheten. Dog han viste at den som kom ind i Herrens Tempel skulde ha et rent hjerte og rene hænde, men han hadde ikke det, han hadde været Tolder, derfor viste han at bede om Naade. Hans bøn var kort og *ikke skraalende* og land, først nævner han Gud paa navn: "Gud vær mig synder Naadig." Guds naade var alene hvad han kunde *stole* paa og saa var han tryg. Paa naaden alene — ikke paa sine gjerninger. Hele hans ydmyge fremtræden — viste frem, at han syntes sig saa uværdig til, at Gud skulde forbarme sig over ham. "Gud" sier han, og beder om naade — Naade betyder "nær". Gud, er kommet os "*nær*", adskjeldte som vi var efter syndefaldets dom, men er kommet os nær igjen ved Jesu Kristi vor Frelsers fyldesgjørende stedfortrædende Forsoning bringet os nærmere Gud. Tolderen sier "vær mig arme synder naadig" — o — "Gud" og erkjendte det at Gud er *god*, som navnet betyder. Men vigtig følge av Tolderens omvendelse i Templet er, maa vi ikke, glemme: Da Tolderen vendte ryggen til templet forat gaa til sit hus, vendte han ogsaa syggen til sit lange syndeliv. Nu søkte han i kjærlig lydighet til Gud, at rette paa hvad han i sit liv hadde *feilet* og stred og kjæmpet med Djevelen, verden og sit eget Kjød og han var sikker paa at seire-fordi, at Jesus vor Frelser har seiret. Han har selv sagt at han kan komme dem til hjælp som fristes, da han i frestelsen av Djevelen, *som var et led i frelsegjerningen* seiret, kan vi i troen paa ham seire. Toldren gik til sit hjem, som nu leder til et fredens hjem, hvor det blev godt, at være, om det end før hadde vært uroligt. Han var nu god, og da gjorde han det hele hus, saa det blev godtopoffrende i kjerlighet. Da Tolderen kom hjem da blev der et hjem hvor det blev godt — at være for alle. *Tolderen fornedrede sig selv derfor blev han ophøiet.*

Fra svundne dage.

Martin Finstad.
(Fortsat fra forrige nr.)

Da Balch og hustru hadde sat sig op i vognen og begyndte at kjøre bort fra Mrs. Balchs fødested, da stod hendes mor og søster ved veien og sang saaledes:

Herrens venner ingensinde
møtes skal for sidste gang.
Naar til avsked taaren rinder,
dette ord har liflig klang.

Naar til avsked taaren rinder,
syng det ut med liflig klang:
Herrens venner ingensinde
møtes skal for sidste gang!

Mrs. Balch fik ikke møte sin mor mere her paa jorden. Nei, ikke i hendes begravelse engang kunde hun delta. Avstanden var for lang. Det vilde ta for lang en tid at naa tilbake til moderhjemmet med de sene befordringsmidler som den gang stod til raadighet.

Den første nat under reisen overnattet det unge par paa en liten grøn forhøining i nærheten av en bæk! Balch fandt nogen stener som han la sammen, og paa disse kokte Mrs. Balch det første maaltid som hun gav ham.

Før de gav sig tilhvile, læste Balch: "Paa dig, herre, forlater jeg mig; la mig aldrig i evighet bli tilskamme! Utfri mig og red mig ved din retfærdighet! Bøi dit øre til mig og frels mig. Vær mig en klippe til bolig, hvor jeg altid kan ty hen, du som har forordnet min frelse! Ti der er min klippe og min festning" (Sal. 71).

Den næste aften kom de reisende til en større elv som de var tvungne til at kjøre over, men der var ingen bro. Her i elven tok presten flere fisker, saa de hadde nok baade til aftensmaaltid og frokost.

Men utpaa natten blev himmelen overskyet, og meget regn kom ned før dagen frembrøt. Da det kunde ta flere dage før elven atter vilde bli saa liten som den var før regnet, saa bleslutet Balch at de vilde kjøre over elven, uagtet den var forholdsvis meget stor. Alt gik godt til de var kommet omtrent midt ut i elven, da blev hestene sittende fast i bunden med føttene, og det saa en tid saaledes ut som baade mennesker og dyr skulde omkomme i vandet. Dog, naar det saa mest haabløst ut for de reisende, da fik hestene frigjort sine føtter. Da de var naadd over til det tørre paa hin side av floden, var hestene saa medtat og utmattede at Balch mente det var nødvendig at la dyrene faa nogen dages hvile.

Fra lørdag aften til mandag morgen laa de altid stille. I nærheten av hvor Balch hvilte over en søndag, var der en nybyggers bolig. Balch spurte folkene i dette hjem om han kunde faa holde gudstjeneste for dem paa søndag formiddag. Dette tilbud blev med glæde mottat.

Efter middagen løp en av guttene paa gaarden over til en nabo, som bodde længere borte, og fortalte at de hadde besøk av en prest hjemme hos hans forældre.

Snart kom der bud fra denne nabo med bøn om Balch vilde komme derhen og besøke en gammel syk mand der ikke kunde leve længe. Baade past. Balch og hans hustru gik til den syke. Den gamle mand var syk baade paa sjæl og legeme. Men Gud var med den unge prest, saa han fik vise den bekymrede sjæl at Kristus var kommet til verden for at hjælpe saadanne der angrer sine synder og ikke formaar at frelse sig selv. Mrs. Balch sang flere gudelige sanger for den syge mand, som med taarer paa kind takket for den veiledning og trøst han hadde faat til reisen over dødsflodens vande.

Just som Balch var færdig til at fortsætte sin reise kom der bud om at den syke mand var død. Og den døde mands søn bad saa inderlig om at Balch vilde stanse et par dage mere og forrette i begravelsen. Ti ellers vilde der bli begravelse uten kirkens medhjælp. Det var saa langt til prest, og veiret var meget varmt, derfor kunde man ikke la den døde ligge mange dage ubegraven. Saa blev det her at Balch forrettet for første gang i en begravelse.

Bondefolkene, som ikke hadde penger, forsynte Mrs. Balchs matkiste med egg, smør, spekekjøt, poteter og lignende saker der ikke vilde bli fordærvet av sommerens hete.

Da Balch og hustru atter begav sig paa reise, sa Mrs. Balch: Hvor jeg er glad at du fik lede denne gamle mand frem til Kristus. Presten svarte: Ja, det fylder mig med utsigelig glæde at vi var agtet værdig til dette arbeide. Maa Herren gi os naade til at lede mange sjæle frem til ham

OMKRING INDSAMLINGEN.

Der har være skrevet meget med hensyn til indsamlingen til hundredaars festen. I den senere tid har man ikke set saa meget offentligt. Den har været fremsat saa klart for os baade historisk og saglig.

Særlig det lille flyveskrift: No. 3. En million sjæle — En million dollars har git os oplysning om festens og indsamlingens egentlige maal. Møter har været avholdt overalt. Flyveskrifter sendt ind i saa mange hjem som mulig. Begeistringens bølger gik høit, og det saa svært lovende ut. Nu har vi naad September maaned, og vi er endnu langt fra maalet.

Naar jeg i tanken følger vore pionerer synes det mig som om Guds løfte til Abraham og Guds velsignelse over Abraham og hans slegt har fulgt med dem. Og Herren sa til Abraham gaa ut fra dit land og fra din slegt og jegt vil gjøre dig til et stort folk.

Slegten var ikke stor, da den drog ut. 70 sjæle drog ned til Egypten, men ifølge beregningen skulde der være omtrent to og halv million som drog op paa vei til det forjettede land. Sammenligner vi saa vort Norske utflytterfolk var der 53 sjæle i 1825 som nu er blit til stor slegt. Antallet skal være omtrent det samme som det før nævnte.

Løftet om Guds velsignelse til Abraham omslutter jo hele verden, hvad dens aandelige side angaar, men den indebeholdt ogsaa løfte om timelig velsignelse, paa betingelse av, at de satte det først paa programmet, som Herren sa skulde settes først, nemlig at søke Guds rike og hans retfærdighet efter den gamle pakts fremstilling.

Hvad er det som har gjort, at det norske utflytterfolk har blit saa velsignet? De mange kirkespir, som peker op mod himlen. De mange kristelige skoler, de mange barmhjertighetsanstalter, som findes herhjemme, og alt som er utført for missionen, baade hjemmemissionen saavelsom hedningemissionen, gir svaret.

De søkte først Guds rike og hans retfærdighet. Satte paa sit livs program det, som Gud vil skal settes først.

Naar vi saa ser paa saken i det lys, burde man endnu være lige begeistret for indsamlingen, som ved begyndelsen.

Hvad er det som har lagt en demper paa interessen saa mange steder? Er det giften i den materialistiske tid vi lever i som har gjort det? Jeg bare spør. Svare den som kan. Vi kjender til hvilken magt den har over sindene. Eller er der endnu uklarhet med hensyn til selve saken? Der burde ikke være rum for nogen misforstaaelse, forutsat at folk har læst og fremdeles følger med det som skrives. Der mangler slet ikke paa oplysning. For ikke længe siden kom det paa tale ved et større møte. Omtrent en tredie del av de som var tilstede, var klar med hensyn til indsamlingen og festen. Hvor ligger saa skylden for denne uvidenhet? Kan det være mulig at vi som har gaat ut for at samle ind, ikke selv har forstaat saken klart (vi er jo mennesker med menneskelige indskrænkninger) eller mangler vi evnen til at fremstille den klart nok for andre. La os være ærlige. Vi vet det allesammen, at dersom vi ikke forstaar saken klart selv, eller har evnen til at fremstille den klart nok for andre, kan man ikke skabe interesse. Vi er ogsaa klar over, at selv om man kan greie disse ting, vil der være nogen, som aldrig vil gi, fordi deres interesse er utenfor kirken og dens sak. De vil altid finde undskyldninger. Det blir da opgave, at forsøke at fjerne disse undskyldninger og aabne deres øine saa de kan faa se. Et spørsmaal til: Er vi prester fyldt med begeistring? Hvis ikke vi er, hvordan kan vi saa vente at vort menighetsfolk skal være det. La os be om, at Herren vil aabne hjertene for saken, saa vil gavene som gis bli et virkelig takkeoffer til Gud, som er al god og al fuldkommen gaves giver. Ja, la os be og arbeide!

—G. O. Fjeseth.

DEN FEMTENDE OKTOBER

Det haster med centennialindsamlingen — Lederen paaskynder arbeidet — La det bli fuldført til den 15de oktober.

Samfundsmøtet i 1936 gav centennialkomiteen myndighet til at bestemme tiden til indsamlingen av takofferet for hundreaarsfesten. Distriktsmøtene i 1937, paa grundlag av fællesformandens antydning, anbefalte at tiden for "Centennial Appeal" blir sat til første halvdel av 1938, med avslutning den 4de juni.

For at disse bestemmelser kunde bli gjennemført, begyndte man med forberedelser for appellen den 1ste februar. Vi stod ansigt til ansigt med den store opgave hvortil vi hadde git vort hjerte og vor haand. Skridt for skridt gik vi frem — med bøn, præken, planlægning og forberedelser. Tiden til samlet handling var kommet og vi skulde prøves om vi hadde alvor og vilje til at gjøre Herrens gjerning.

Mange prestekald fandt det vanskelig at fuldføre verket grundig til den 4de juni. Et antal av menigheter bad om lov til at utføre sin del i september og oktober paa grund av lokale omstændigheter. Tiden blev derfor forlænget for at alle menigheter kunde ha anledning til at delta i dette takoffer.

En hel del haardt arbeide har været utført i denne sak. Et stort antal av menigheter og enkelte personer har imøtekommet appellen med klækkelige bidrag. Dog viser vore rekords at der er mange menigheter som ikke endnu har indsendt noget; og det ser ut til at mange har saavidt begyndt. Dette gjælder især visse distrikter i samfundet. Centennialindsamlingen er saaledes endnu langt fra at være fuldført. Der ligger endnu foran os meget arbeide for at fuldføre verket. Vi maa ikke slaa haanden av det nu. Vi maa med Guds hjælp drive det frem til seier. Det er ikke "fair" at en del menigheter i en kreds arbeider kraftig for at føre indsamlingen frem til maalet og andre menigheter simpelthen "scratch the surface". Hver eneste menighet, hvert medlem, hver organisation burde lægge sig kraftig i sælen for med Guds hjælp at naa frem til en opgave vel fuldbyrdet. Det er en gylden anledning for vort samfund. Vi maa benytte os av den.

Vi søker at drive denne sak med al den kraft vi har og tilskynder alle at sætte fart i arbeidet. Mange prester og menighetsfolk arbeider kraftig. Den 15de oktober er nu blit sat til den dato til denne indsamling maa være fuldført over hele samfundet. Dette gir alle menigheter, endog de som endnu ikke har begyndt, tid til at naa maalet. Det er av største betydning at man i hvert eneste kald søker at naa hvert medlem og "all odds and ends", og at ingen forbigaaes. Saasnart som mulig efter den 15de oktober, vil en fuldstændig liste av løfter og gaver bli offentliggjort.

Vi henstiller paa det inderligste til hver eneste prest og hver eneste menighet at samle sine kræfter omkring denne "Centennial Appeal" *nu* og se til med Guds hjælp at faa indsamlingen fuldført til den 15de oktober. Vor kirke kalder os!

—A. J. Bergsaker.

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor,
2234 McIntyre St., Regina, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef Haave,
Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

Praken fra en Herren's Veteran. Den norske præken i dette nummer er skrevet for 11te søndag efter trefoldighet av past. Brandser paa hans 80 aarige fødselsdag. Det er en glæde at la Hyrdens læsere faa dette vidnesbyrd fra en tro og prøvet Herrens tjener. Tak for præken broder og maa Herren fremdeles faa være din støttestav til livssolen gaar ned.

Oktober maaned er tiden for dig du "Hyrde"-vennen at faa ialfald en ny abonnent. Bare en sier du? Ja, tænk om alle de regulære holdere fik en ny abonnent vilde det bli omtrint 800 nye holdere av Hyrden. Se bare hvor let det kunde gaa an om alle vil gjøre noget. Bare prøv det nu allesammen. Hvert eneste lem av Hyrdefamelien **fremand!** Nu er tiden.

La det bli en overordentlig **"surprise"** for Hr. Josef Haave, Naicam, Sask., naar 50 sentene kommer rullende i hundredevis. —U.

som sier: "Den som kommer til mig vil jeg ingenlunde støte ut" (Joh. 6, 37). Mens de kjørte fremover sang Mrs. Balch saaledes:

O Krist, du sande lys og vei,
oplys enhver dig kjender ei!
Dit ord utsend, din hjord former,
at der maa frelses mange fler!

At de med os og vi med dem
kan følge dig og finde hjem,
og der tilsidst med trøstet sjæl
faa hvile søtt og vorde sæl!

En dag efter at de reisende var kommet ut paa de store sletters land, kom der en voldsom vind og regnstorm over dem. Men Balch saa faren og kjørte ned i en liten dal, hvor han spændte hestene fra vognen. Men vinden var saa voldsom ogsaa her at den veltet vognen der tok nogen skade. Dog ikke mere end at Balch fik den reparert den næste dag. Men ikke saa faa brudegaver og andre ting blev ødelagt. Og alle de klær som mand og hustru var iførte blev gjennembløte av regnet. Saa var det, da veiret hadde lagt sig, at gjøre ild, koke mat, tørre klær og faa alt pakket igjen til fortsættelsen av reisen.

Flere gangen, naar de reisende skulde overnatte, kunde ulvene være nærgaaende. Da blev det liten nattero for prestefolkene; ti ilden skulde holdes vedlike, og Balch brukte meget av tiden til at berolige hestene, der var meget urolige og kunde let rive sig løs, ti de frygtet ulvenes angrep.

Efter at ha tilbragt flere uker paa reisen og ofte kjørt i feilagtig retning, kom de reisende frem til sit bestemmelsessted. Balch hadde adressen til Mr. Dodland, som var sekretær i en av de smaa menigheter der skulde betjenes av den unge prest.

Dodland-familien var fattige, men meget elskværdige og gjestfrie mennesker. "Hvor der er hjerterum, der blir det ogsaa husrum," sier ordsproget. Saaledes var det ogsaa i denne familie. Mrs. Dodland anbragte sin familie i stabburet over natten og overlot hjemmets seng til sine gjester. For Balch og hustru føltes det meget godt at faa hvile igjen i en ordentlig seng, efter at ha undværet en saadan i saa mange uker.

Efter nogen dages hvile hos Dodland kom der bud til presten om han vilde komme og besøke en syk mand. Den syke var uten slegtninger og forstod at døden nærmet sig. Derfor vilde han gi sit hjem og land til prestegaard og odel og eie for presten. Vistnok hadde han ikke skjøde eller "deed" paa landet endnu, men det kunde presten selv sørge for at komme i besidelse av naar den rette tid kom. Den syke vilde saa gjerne gjøre noget for Guds rike iblandt sine landsmænd her i staten. Og han forstod hvad opofrelse det var for skoledannede mennesker at virke iblandt disse fattige folk i et saa nyt og uopdyrket strøk av landet. Derfor denne gave og opmuntring til de nye prestefolk.

Den syke var en sand kristen som ikke hadde glemt sin Gud og barnelærdom. Mrs. Balch glædet sig i at pleie den syke og synge for ham mange sanger om de kristnes kampe, haab og længsel.

Efter at ha mottat Herrens nadver, og nogen ukers sykeleie, lukket Jens Jenson sine øine i døden. Han blev den første som Balch fulgte til graven i denne menighet. Senere kjøpte Balch en gravsten og satte ved hans hvilested.

Paa veien vestover hadde prestefolkene været bekymret over dette spørsmaal: Hvor skal vi bo naar vi kommer frem, vi der har saa litet penger?

Nu hadde Gud besvaret dette spørsmaal for dem paa en saa forunderlig maate; langt overflødigere end de hadde turdet vente og be om. Baade Balch og hustru bøide sig mot jorden og sa: "Jeg er ringere end al den miskundhet og al den trofasthet som du har bevist din tjener" (1 Mos. 32, 10).

Landet som Balch hadde faat bestod av god jord. Men husene var ytterst daarlige. Dog med reparation kunde man nok benytte dem nogen aar naar man var villig til at lide og forsage for Kristi skyld.

Balch og hustru hadde fattet den beslutning at gjæld vilde de ikke stifte koste hvad det saa end maatte være av selvfornegtelse. Denne beslutning skulde staa fast. Dette var noget som de aldrig kom til at angre paa. Det sparte dem fra mange sorger, ydmygelser og bekymringer.

Der var endnu 75 dollars tilbake av de penger som Mrs. Balch fik av sine forældre i brudegave. Men hvorledes vilde det gaa naar vinteren kom? Vilde de faa de fire hundre dollars som var lovt dem i aarlig løn? Det berodde paa om Gud vilde gi vekst paa de smaa akrer hos hans menighetsfolk. Alt saa lovende ut paa aker og eng. Men man skal jo ikke gjøre regning paa de ting som man endnu ikke har faat.

Balch mente dog at de burde ha en liten kokeovn i prestegaarden. Folk vilde komme og besøke dem, og det var ikke mulig at koke for flere personer paa den kakkelovn som Jenson efterlot i huset. En vaskebalg, litt mere dækketøi behøvdes ogsaa, en spring i den gamle seng skulde det ogsaa være godt at ha dersom en fremmed person skulde komme til at overnatte hos dem.

Saa tok Balch og hustru sine hester og vogn og kjørte 30 mil til en by hvor de kjøpte en kokeovn som de betalte tyve dollars for, en spring som før hadde været benyttet fik de billig; tre stoler blev betalt med 75 cent pr. stykke. Kolonialvarer kjøptes ogsaa for nogen dollars. Av kjøbmanden fik Balch flere tomme kasser, som han tok ifra hverandre i hver enkelt del og snørte dem fast paa lasset. Da Balch kom hjem lagde han av disse bordstykker vaskestol, hylder i kjøkkenet, bænker at sitte paa, en bokhylde, osv.

I de dage var der ikke "condensed" melk at faa kjøpt. Hos Balch var det langt til naboer. Mrs. Balch mente derfor at det vilde være godt om de kunde komme i besiddelse av en melkeko. Hun skulde nok paata sig at "melke en læskedrik og sætte den frem i en renslig bøtte," som dikteren sier.

Det lykkedes ogsaa at faa kjøpt en ko og kalv av en mand som solgte dyrene for at hjælpe prestefolkene.

Nu var der bare nogen faa dollars tilbake i kassen hos Balch, men det unge par saa den kommende vinter i møte med lyse forhaabninger.

De fleste av folkene rundt omkring i menighetene var fattige. Men de var glade i Guds ord og prestefolkene, som de "delte alt godt med," som det staar skrevet at man skal gjøre med dem der forkynder Guds ord.

Prestefolkene var flittige til at forkynde Guds ord i skolehuset og de smaa vaaningshus, indtil kirker blev bygget. Kvindeforeninger blev organisert, og flere familier blev optat i menighetene.

* *

La os nu se hvorledes det gik med Ottar Ravn som vilde bli ingeniør. Han tok en glimrende eksamen ved universitetet. Efter et par aars forløp fik han ansættelse hos en rik fabrikeier i en av øststatenes store byer. Her blev Ravn kjendt med en av millionærens døtre som blev meget forelsket i den unge staute og fagre ingeniør.

Ottar Ravn blev snart indbudt til Frank McArthurs store og rikt utstyrte hjem. Det næsten berøvet Ravn noget av hans tænkeevne at færdes i disse omgivelser, hvor ved det mindste vink fra hans side tjenere straks stod færdige til at utføre hans vilje.

Ottar Ravn blev snart indført i selskapslivet av Miss Mollie McArthur som hendes ven. Der var nok flere unge mænd der syntes det ikke var rigtig dette at denne ingeniør fra vesten skulde bli foretrukket fremfor dem hos Miss McArthur. Men hun var vant til at gjøre saa som hun selv ønsket.

Da McArthur saa at hans datter søkte Ravns selskap, opmuntret han hende og sa at Ravn var en mand med store muligheter foran sig.

Ottar Ravn følte sig nok litt urolig i samvittigheten nu og da; ti han forstod at gudsfrygt var ikke i millionærens hjem. Allikevel tok det ikke lang tid før forlovelsen mellem Ravn og Miss McArthur blev offentliggjort.

Gamle McArthur skyndte paa at de unge skulde snart gifte sig; han trodde ikke paa nogen lange forlovelsestider fortalte han.

Saa blev da Ottar Ravn og Miss Mollie McArthur egteviddi; og en kostbar middag blev gift for mange gjester til ære for brudeparret. Senere paa dagen begav de nygifte sig ut paa en længere bryllupsreise til Syd Amerika.

Ottar Ravns slegtninger var nok indbudne til bryllupper. Men ingen av dem hadde penger nok til at foreta en saa lang og kostbar reise. Hertil kom at de hadde det likesom paa følelsen at deres gudsfrygt og simple sæder og skikker ikke passet iblandt Ottars nye slegtninger og bekjendte.

At hans svigerforældre flere ganger hadde set for dypt i glasset, det hadde nok Ravn set; tillike hadde han lagt merke til at hans hustru heller ikke foragtet sterke drikke. Men dette bekymret ham ikke meget. Ravn vilde faa dette uvæsen stanset naar han fik sit eget hjem og mere indflydelse over sine svigerforældre.

Men heri hadde Ravn regnet feil. Hans svigerforældre kom mere og mere bort fra Gud. Men det sørgeligste av alt for Ravn var det at han snart opdaget at hans hustru ogsaa brukte mange sorter stimulanser. Ja, han frygtet for at hun nu og da benyttet opium.

Ravn og hustru fik en søn. Men, stakkars barn, hans øine var ikke som de skulde være. Barnet blev bragt til de bedste læger i hele landet; men det var ikke megen bedring at spore. Dog det tyngste var vel det at som aarene gik blev det klart for alle at gutten var ikke meget begavet. Senere fik Ravn og hustru en datter der var velskapt og vakker. Hun lignet særlig sin far. Men da hun var nogen og tyve aar gammel, visnet hun hen og døde av en ordartet nyresygdom.

(Mere).

Hekken av Torner.

Lina var en liten Tysk Pike som bodde paa Lande, ikke langt fra Epe, i Guelder Provinsen. Hver eneste morgen gik hun til skolen. Veien som hun maatte ga, gik ind til en aker, som var omhegnet av en hek med torner, og somme steder maatte hun gaa helt ind i tornene. En dag snublet! hun, da hun var like ind til hekken. Hun faldt med hændene imot. Hun graat saa bittert og idet hun saa paa hekken sa hun: Du stygge vemmelige hek! Til hvad nytte kan du være? Jeg skulde ønske du brente straks." Dagen efter gik Line samme vei. Ret foran hende gik en flok Faar med en hyrde som vogtet dem. Faarene gik helt ind til denne hekken, og efterlot en liten dot av ulden sin sittende igjen paa tornene. Straks kom nogle fugler og plukkede ulden, som de straks fløi avsted med saa fort de kunde for at lage et rede med til se smaa. Da Lina saa dette, sa hun: Hvor taknemmelig jeg er at ikke mit ønske om at hekken skulde brenne ned blev opfyldt. Nu ser jeg at det er god bruk faar baade torner og Tidsler.

Det er snart 400 aar.

Siden den Engelske Bibel for første gang blev tat ibruk i de Engelske kirker. Man forbereder sig paa at mindes denne begivenhet ved Jubileumsfestligheter baade i London og andre Engelske byer.

Korea

har de største antal Elever i sine feriebibelskoler av noget land, utenfor de Forenede Stater. Det berettes at over 100,000 barn besøkte disse skoler sidste aar.

Bibelsalget i Tyskland.

En intrængende appel retter de Tyske blad Deutsche Allgemeine Zeitung til de Tyske Bokhandlere om altid at ha Bibler tilsags, fordi en utgave av Bibelen, som nylig er utgit av det Tyske Bibelselskab ikke fantes hos mange Bokhandlere. Man skulde altsaa anta, bemerker "D.A.Z." at der aapenbart ikke findes noen forretning med Biblen sted."

Bladet har derpaa henvendt sig til det Prøesiske Bibelselskab i Berlin og har faat følgende tal for antalet av solgte Bibler, deler av Bibelen og Testamenter i nord Tyskland. Antalet var i 1931: 567,212 — 1932: 632,156; — 1933: 956,156; — 1934: 1,134,012; — 1935: 986,651; — 1936: 934,232. Tallet for 1937, foreliggger endnu ikke endelig, men de foreløbige opgjør tyder paa at antalet vil være like ved milionen. I tallene er ikke medregnet de antal Bibler som er leveret til utlandet, heller ikke de katolske bibelutgaver. Det viser sig altsaa at der er efterspørsel efter Bibelen, og man bebreider bokhandlerne at folk maa gaa utenom de almindelige boklader for at anskaffe sig de hellige bøker.

En utmerket resept.

Hvis du er utaalmodig, sæt dig stille ned og tal lit med Job!

* *

Hvis du er stivsindet, saa gaa og hils paa Moses!

* *

Hvis dine knæer begynder at bli svake, saa ta dig god tid og betrakt Elias!

* *

Hvis sangen er forstummet i dit Hjerte, saa lyt til David!

* *

Hvis du har let for at bli gretten og hidsig, da søk selskap med Esaias!

* *

Hvis du kjender dig kold i Hjertet, la Kjærlighetens apostel ta dig i Favn!

* *

Hvis din tro synker, læs Paulus!

* *

Hvis du holder paa at bli lat og likegla, hør paa Jakob!

* *

Hvis du holder paa at tape de himmelske ting af syne, klatre da opover aapenbaringensstige og la dine øine se med fryd paa løftenes Land!

* *

Ja maa vi altid ha Jesus i vort følge!

Optat av N. Fjeldheim.

VIL VI at Aanden skal gjøre sin gjerning i vore hjerter, maa vi studere ordet. Vil vi at han skal gjøre sin gjerning i andres hjerter, maa vi gi dem ordet. —*Dt. Torrey.*

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in September 1938

OCTOBER FIFTEENTH.

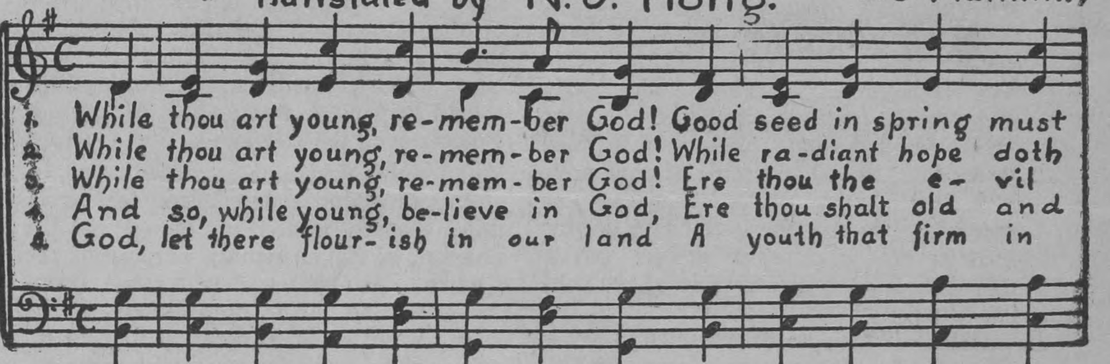
October 15—just one month away! October 15—the day which has been set to complete the Centennial Thank-Offering. October 15—what shall it be for your congregation? It will be a day of rejoicing if every effort has been bent toward making this Thank-Offering a real expression of gratitude to God for his manifold and cintinued blessings. October 15—let us strive to make it a day of victory.

O. G. MALMIN,
Publicity Bureau.

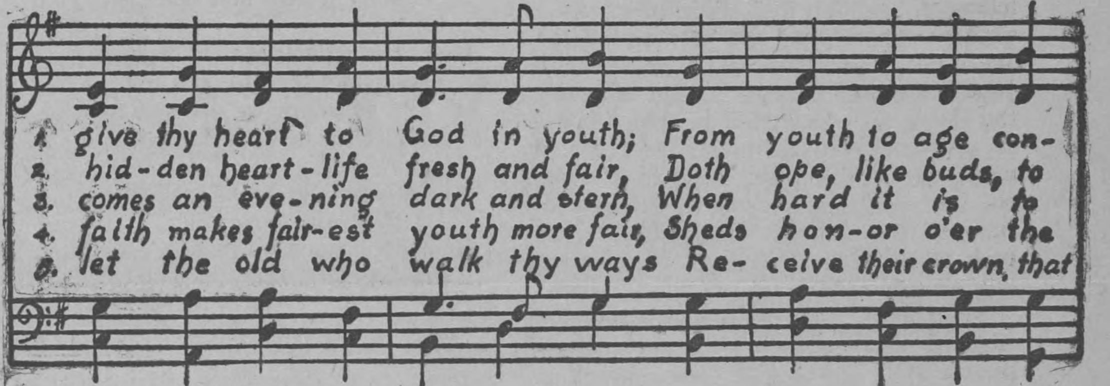
P. L. C. '38 Has Official Class Hymn

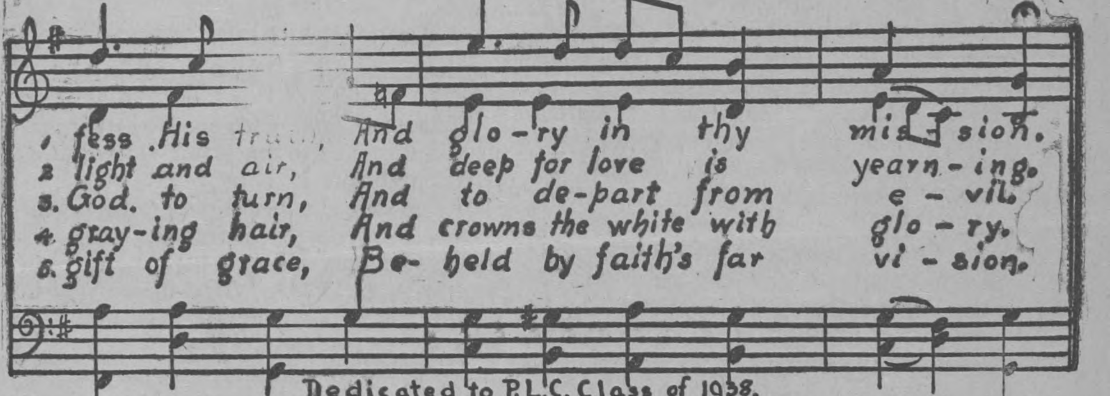
WHILE THOU ART YOUNG.

Elias Blix. Translated by N. J. Hong. G. J. Malmin.

Dedicated to P.L.C. Class of 1938.
Parkland, Wash., February 13, 1938.

(Printed on request of Mrs. L. E. Haave, Weldon, Sask., and by courtesy of "Western Lutheran." Ed.)

Sermonette.

Text: Gen. 3: 8–15.
Theme: Finding Our Bearings.

WHERE AM I? That is a question which confronts us young people constantly. If we know where we are, it is not so difficult to find our way, as we usually know where we want to go, and what we wish to accomplish. But if we have lost our "bearings", as it were; i.e. if we are unable to analyze our present situation, any actions that we make, in any field whatsoever, can be nothing more than mere chance. If, for example, we are to find our way on the map intelligently, we can do so only in relation to our present location. If the tourist is to find his way back to the correct highway, he must first discover into which direction he has gone astray. If the captain is to find a safe harbor for his ship amidst many hidden danger spots, he must be able to calculate exactly his present location by measuring the angle of his ship to the various beacon lights in the distance. And thus, we could go on enumerating specific examples of the simple truth, that if any actions are to be taken, if any correction is to be made, we must first discover our present situation, and from there calculate the steps that need to be made.

If God should appear to us today, as he did to Adam of old, and ask each of us the very personal question: "Where art thou?", I wonder how many of us could give a *definite* answer. There is nothing that is quite so absurd as the idea which some people hold that one is never to know for sure what his standing is before God until the day of death. We do not deal so foolishly in other matters. Think of it! Are we to listen to the preaching of the word of God throughout the whole Church year besides reading the Bible in our daily devotions and from it all never be able to answer the question: "Am I a Christian?" In fact, if someone should venture to answer with an assured "Yes", there are those who would immediately stamp him as boasting. And if someone should be honest enough as to answer "No, it isn't right with me", then there are those who would surprisingly squint their eyebrows, and consider him from that time on as an outlaw. To some people the stage of uncertainty seems to be at a premium, and the best answer they ever expect to give is a vague, "I hope so", or something similar.

Sometimes one is almost led to ask, "Are there no beacon-lights on the shore of the Christian world by which a soul can find himself?" If there are not, the Christian religion has no right to proclaim a doctrine of joy and peace; for joy and peace come only as a fruit of the assured conviction that we are the children of God.

But Christ according to his promise has not left us comfortless. In His Word He has told us of especially three lights by which we may judge ourselves. If we are really honest in our desire to find our "bearings", let us try to calculate very carefully our relationship to these three beacon-lights.

First of all, there is the red light of sin. In the First Epistle of John, the second chapter, beginning with the 15th verse, we read: "Love not the world, neither the things that are in the world. If any man love the world, the love of the father is not in him. For all that is in the world, the lust of the flesh, and the lust of the eyes, and the pride of life, is not of the Father, but is of the world. And the world passeth away, and the lust thereof; but he that doeth the will of God abideth forever." As we proceed to examine ourselves in the light of this word, let us ask ourselves: What is my relation to sin; do I love it, or is it the object of my bitterest enmity? Yes, you say, but do we not all sin? Certainly we do, but the question is, when we have sinned, does it really bring sorrow to us, or do we find our greatest delights in doing things we know very well are sinful? Jesus says very explicitly, that the love of the world, and the love of the Father can absolutely not dwell in our hearts at the same time.

There is another light. We shall call it the blue light of God's people. In 1. John 3: 14 we read: "We know that we have passed from death to life because we love the brethren. He that loveth not his brother abideth in death." In chapter 5, verse 1 we read further: "Whosoever believeth that Jesus is the Christ is born of God, and everyone that loveth Him that begat, loveth Him also that is begotten of Him". Again in chapter 4, verses 20, 21: "If any man says, I love God, and hateth his brother, he is a liar; for he that loveth not his brother whom he hath seen, how can he love God whom he hath not seen? And this commandment have we from him, that he who loveth God loveth his brother also."

Despite all the devisions and separations which we humans have caused to be made amongst ourselves, the fact remains unchanged, nevertheless, that Christ has only one Church on earth. And this one church which is composed of all true believers, is his body. Let us pause for a moment and ask, What is my relationship and reaction to that group of people in my home community or at school who call themselves Christians? Whose great theme is the Cross of Christ and who love to sing of His salvation? Is that the group whose company I seek when I am at home? Does their theme interest me at school? Oh no, not all those people who sing and pray and read the Bible are Christians; but we can be assured of this fact that if we have neither a desire to sing and pray to God nor read His word, there is something wrong in our relationship to Him. If we do not find ourselves at home amongst those people, who gather for services of prayer and praise here below, we certainly will feel out of place in heaven where all eternity is dedicated to the worship of God, and to the Lamb that was slain. John considers the feeling of oneness with the Christians so important as a sign of Christian life as to say: "We know that we have passed from death unto life because we love the brethren. He that loveth not his brother abideth in death."

Finally we shall turn to the brightest and surest of all lights, the light Christ Himself. In the portion of Scripture which is our text, we find that Adam was afraid to meet God after he had sinned. The God whose fellowship had previously been his greatest joy, became now a terror to him. Instead of gladly answering God's call, he proceeded to cover himself, to hide and to excuse himself.

What is your relationship to this light? How does the thought of meeting God strike you? Does it make your heart leap with joy, or is it one of those thoughts that take the joy out of life? Jesus said we should comfort one another "with these words." Is it the source of one of your comforts?

I am not asking these questions because I want an answer; but I am merely calling them to mind, leaving it to each one who may read these words to give an honest answer to himself. If you should discover in calculating your angle to these various beacon lights, that you are in dangerous waters, that you are steering directly upon a disasterous boulder, do not permit that to lead you to dishonesty; for remember the words: "Judge yourselves and ye shall not be judged." Even if you should be forced to admit that according to these words of God you are not a Christian, by all means do not resort to false comfort by saying: "My pastor thinks I am a Christian, and all my friends consider me a Christian, and even my parents—so I must be all right."

The dangerous part of that comfort is that on the final day God judges man, neither according to the opinions of parents, friends or pastors; but, as Jesus has so clearly stated in John the 12th chapter and the 48th verse: "The Word that I have spoken, the same shall judge him on the last day."

* *

Written by student Theodore Maakestad who served in the Bagley call this summer and who serves with Pastor Kandal this coming year.

To The Pastors of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Grace and Peace.

Camrose Lutheran College has now been in operation for over a quarter of a century. It will open its doors again this fall on September the twenty-first.

We are anxious to have as many of our Lutheran students as possible attend our school. Anything that you can do to encourage our young people to attend the Camrose Lutheran College will be appreciated. It would assist us a great deal if we could receive a list of names and addresses of prospective students in each congregation so that we could get in touch with them. Please bear in mind that beginning this year we are giving discounts on tuition to students whose parents are members of congregations belonging to the Norwegian Lutheran Church of Canada. We would suggest that perhaps it would be well when making your announcements to your congregations to call to their attention these discounts as well as the College in general.

We have mailed you a number of catalogues and application blanks. If you desire more of these, please let us know.

Sincerely,
Camrose Lutheran College,
Camrose, Alberta.

Junior College Pro-Seminary Course.

The Camrose Lutheran College will offer a Junior College Course this fall (1938) for students who plan to enter the Seminary of the Norwegian Lutheran Church of Canada in Saskatoon. Graduation from this course which involves one school year above grade twelve will entitle the student to register for the Three Year Course in preparation for the ministry to be offered at our Canadian Seminary. Anyone interested should correspond with the Principal of the Camrose Lutheran College.

Special Rates to Students whose Parents are Members of Congregation belonging to The Norwegian Lutheran Church of Canada.

The College appreciates the support given by the congregations in the Canada Dis-

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

To the Women of the W.M.F. Local Societies.

Dear Friends:

Most of us are back in our accustomed places in home and church. Hope that your summer has been a most pleasant one, refreshing in body, mind and spirit!

During the coming weeks Circuit Conventions will command our interest and engage our prayers. Across the sweep of our great land and up into Canada, the circuit presidents are thinking of you as they, together with others, plan the programs for the fall circuit conventions—102 of them! Yes, each circuit president thinks of the local society members as parts of an intimate family group. She wants to know your needs, has shared some of your problems, and in many places has visited your meetings; but now she is thinking of your societies not as separate groups but as united in a glorious fellowship at the coming convention.

Circuit officers and department secretaries are planning to give an account of their stewardship for the year. What they unfold before you will be a composite picture of the achievements or failures of the local soceities.

Are you arranging your home duties or adjusting your schedule of activities so that you may join the delegation from your society to the circuit convention? Will you do all you can toward making it the largest representation ever? Are you going expectantly, and are you planning to bring something very worth while back to your society—something that will strengthen you and help others to become more resourceful and devout members of your society fellowship and of the Federation as a whole? The theme will perhaps be the one used at our General Convention in June, "Faithful Builders." But whatever the theme may be, it will be with emphasis upon the prepared heart, the prepared mind, and the prepared hand in carrying out the missionary purpose of our Federation—of the Church—that unity of purpose of bringing the Gospel of salvation into all the world.

Missionaries will be with you if it is possible for you to secure one, and other representatives will attend your convention. Get to know them! There will be many new faces. Do not fail to leave your own group and learn to know women from other groups. Ask them about their use of the "News Bulletin," Literature, "Program Helps," their interest in our various departments, in the Reading Project, the Christian Nurture Department, in the Centennial Appeal, and tell them about yours. Your Circuit Convention affords outstanding opportunity to give and receive inspiration from exchange of experiences.

Then you will want to loiter at the literature table to gather pieces of literature for yourself and perhaps for someone who cannot be there, and then, no doubt, there will be an opportunity at the literature table to subscribe for the News Bulletin. Only 25s for the whole year, you know, which is a very small part of the cost of publication. Wonder if we can even hope for the time to come when every member of our W.M.F. will be a subscriber to the News Bulletin. Gues not. But we do look forward to a constantly growing list of subscribers. We have more than 6,000 now. Of course, not all are paid subscriptions. Each Ladies' Aid Society receives the Bulletin free through the Aid president. Made possible by the per capita dues. Believe we are justified in feeling that this is a very important and valuable little magazine in that it gives special opportunity to acquire ourselves with the work of our Church at large, with the work of our W. M. F. in particular, and with each other.

At your convention be alert to new suggestions for our work in Home and Foreign Missions, Christian Education, Charities and Pensions. At a time like this we need to reclothe our minds as frequently as we do our bodies. To be alive in such an age is a resposibility. We need information and illumination on the great issues of the present. The books on missions, interesting, and really thrilling many of them, which are listed on our reading lists, should help us to greater love for the advancement of the kingdom of God as Christian Stewards.

As you attend your convention, bear in mind that the center of interest for the program is the missionary purpose of the Church. All phases should relate themselves to that. The preparation of the heart should result in determination of loyalty to the cause for which our organization exists; the preparation of the mind, emphasis upon the educational function of the women's organization of the Church; the preparation of the hand, larger participation in Christian Action.

What can a W.M.F. Convention create? A new spirit of fellowship with Christians; a clear Christian thinking amidst the confusion of ideas; an activity in this changing world of ours, made dynamic with spiritual power.

Send us forth, Thou blessed Jesus,
To restore the bruised and lost;
May we serve Thee without failing,
Counting neither toil nor cost.

Fields are white unto the harvest,
Time is not for ease and rest;
Of Thy treasures we are stewards,
Unto Thee we owe our best.

As co-workers in Thy Kingdom
Let Thy will forever be
Guidance to our words and actions
In allegiance, Lord, to Thee.

—*Selected.*

SEPTEMBER, OCTOBER, NOVEMBER
are
THANK-OFFERING MONTHS.

Mrs. Arthur S. Johnson, General Secretary.

Please note this—each one—whether you have contributed to the Thank-Offering Department before or not.

If you and the members of your organization have not been actively interested workers in this department, couldn't you begin now in 1938? You will find joy in sharing of yourselves in the work of *Christian Education* and *Charities.*

IN SEPTEMBER

Contact your Circuit Thank-Offering Secretary. She will gladly assist you in every way. Your District Secretary may be near you—she, too, will assist you.

Distribute Thank-Offering pamphlets and T. O. envelopes.

Continue to talk Thank-Offering.

Plan a Thank-Offering program.

If the Thank-Offering Information pamphlet has not been read and studied *lately,* use it at your next meeting. Remind the members at the following meeting of the T. O. opportunity, by using the verse, or prose on last pages of pamphlet.

Be Thank-Offering minded for September, October and November. Have a representative from one of our schools of institutions of mercy speak at one of your meetings. Send for literature from one or more of the many institutions near you. Get acquainted with these institutions in 1938.

Literature may be had from the Department Headquarters at 425 South Fourth Street, or from our W.M.F. office.

May every woman in our N. L. C. A. find joy in work and prayer especially for charities and Christian education these months. May we truly *pray without ceasing*—only then can the work progress in our Department. As Paul wrote to Timothy, Give diligence to present thyself approved, a workman—that needeth not to be ashamed.

"To seek the forgiveness of God and to ignore the restitution which God may ask us to make, is to sneak out of the back door." — Rev. F. A. Shiotz.

---

trict of our Church and is offering to all students who are members of our Church a special inducement in the form of reduced tuition fees to attend the Camrose Lutheran College. It has been decided to give a discount of 20% on tuition to all students in the High School and Commercial Departments, a discount of 25% for Junior College students, and a discount of 50% to students in the Junior College Department who intend to continue their studies in the theological seminary in Saskatoon, Saskatchewan.

The reduced tuition rates are as follows:

Commercial Department: $90.00 less 20% ($18.00) $72.00;

High School Department: $70.00 less 20% ($14.00) $56.00;

Junior College Department: $100.00 less 25% ($25.00) $75.00;

Junior College Department (Pre-Seminary Students) $100.00 less 50% ($50.00) $50.00.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"And when He was come near, He beheld the city, and wept over it."

—Luke 19: 41.

It is a strange picture. It is a touching picture. In a moment when there should have been a moment of triumph—the Saviour of mankind wept. He wept because He saw what the people of Jerusalem did not see. He saw that a great opportunity was being passed by.

Jerusalem had been abundantly blessed. Its day of visitation had been long. It was not only now Jerusalem had had its opportunity. It had been the object of God's love through the years. But the grace and mercy of God was not received.

But Jesus wept also for the impenitent of today. There are many who have had many a day of visitation. Ever since the grace of God in baptism in the early morning of childhood, God has followed them. But the life that was begun had died. But the door of grace and mercy is still open for them. But no one knows how long.

Are you one over whom Jesus must weep? Has He called you day after day? Are you resisting his call and neglecting your day of visitation? If so, you are in danger. The door of grace will not always be open. One day it will close for you.

Jesus wept then—the world, the impenitent world—will weep when He comes again. They shall mourn because of Him. They shall cry to the rocks and the mountains to cover them from Him. Yes, a weeping Christ, and a weeping world. If you give your heart to Christ you shall not weep then. You shall rejoice in His coming. For He comes for you. The eternal mansions are prepared for a prepared people. Let Jesus come into your heart!

* *

May we urge the circuit presidents to contact all the locals and remind them of the International Project. Quite a number of leagues have sent in some, but there are many yet to hear from. Let us make use of our privilege of supporting this worthwhile work.

* *

And then there are the manuals by Margaret Wall Eide. We are fortunate as a Luther League organization to have such splendid helps. For a small amount of expenditure each local league can have these splendid helps for their library. Will you kindly read the RESOLUTION sent in by Mr. Erik Haave? Not only read it, but bring it up at your next league meeting and order your set at once.

* *

It is well, too, to be reminded again of the Pocket Testament League. Every local has been contacted by letter. There are quite a number who have not yet responded. Kindly notify the District Pocket Testament Secretary.

Another Bible Camp Report.

A very successful and well-attended Luther League Bible Camp was conducted at Hastings Lake July 27 to August 7. This camp on our new site was sponsored jointly by Camrose and Edmonton Circuits. Ninety-three young people were registered with 57 registered visitors.

Two buildings have been erected. The one serves as kitchen and administration building, while the other is a bunkhouse for girls. The large Inner Mission tent was used as tabernacle. Small and large tents were also used for sleeping quarters. Everyone enjoyed eating out-of-doors at shaded tables when the weather was fine.

Forenoons were given to Bible Study of books, characters, doctrines, and missionary journeys recorded in the Word of God. There was also a period each day for singing and hymnology. Afternoons were given to softball, volleyball, horseshoe, swimming, boating, and fishing. Every evening there were conference periods followed by a short inspirational service.

There is every indication that the Bible Camp Movement will continue to grow. Young People find the solution to all life's problems for they are drawn to meet Jesus as their personal Saviour. There is rest, recreation, and spiritual food all welded together by genuine fellowship.

—*G. Loken,* Pres. Camrose Circuit.

We wish to congratulate these circuits upon securing and equipping the first camp in our Canada District—a camp owned by Luther League Circuits. May this camp truly be a place where one and all meet the Christ. Such an undertaking will return in increased blessings to the two Circuits. Again we say congratulations! May God bless your efforts. —V.

The Centennial.

It is the plan that every Luther League in our District shall have the privilege of making a donation and a pledge to the Centennial Fund. Let us remember that such donation is not to be considered as a per capita donation from its members—each member will be canvassed individually—but that the gift from the local is a gift from the organization as such. The money given to this cause goes to support the church we love—tomorrow's Lutheran Church. Some locals have already pledged to this cause. Let more follow their example. —V.

Resolution.

"Every Local League in Canada District should have in its possession at least one set of Margaret Wall Eide's League Manuals and use it.

Where can we get them? The Business Manager of Hyrden, Josef Haave, Naicam, Sask., has some surplus copies from our District Y.P.L.L. Convention and must dispose of them. Be sure to send him 35 cents per copy or in lots of six or more just 30 cents per copy."

—*Erik B. R. Haave.*

Notice.

Are some of you wondering about where to get pictures of the District Y.P.L.L. Convention, the massed choir, pastors present, and Outlook College Students? Mr. O. A. Voldeng, Prince Albert, Saskatchewan, has them in postcard size for 10c each.

Our Need.

The need to lift the weaker brother,
And make prayer for the tired mother
The orphan on our arm to bear
And for the widow rightly care;
Start here to live the life of heaven
And not spread any evil leaven
All you need whate'er it be
All the need that you can see
Need for grace to conquer sin
Need for power the fight to win
Need for patience day by day
Need for light when dark your way
Courage and strength to bear each pain
Need for cleansing from every stain
Need for joy to make life sweet
For love and charity complete
Need for pardon from each fall,
And for mercy most of all,
Grace and assurance when we die—
My God will all your needs supply.

—*Ida E. Nicol.*

What Would He Say?

If He should come today
And find my hands so full
Of future plans, however fair,
In which my Savior has no share,
What would He say?

If He should come today
And find my love so cold,
My faith so very weak and dim
I had not even looked for Him,
What would He say?

If He should come today
And find I had not told
One soul about my heavenly Friend
Whose blessing all my way attend,
What would He say?

If He should come today
Would I be glad—quite glad?
Remembering He died for all
And none, through me, had heard
His call,
What would He say?

—Grace E. Troy in
Bible Banner.

Announcement.

The fall meeting of the Saskatoon Circuit will be held in Zion Lutheran congregation of Saskatoon, October 14–16th. Theme for discussion: "The Last Things."

Rev. J. A. Berge, pres.
Rev. B. Lokensgaard, sec.

"The dealiest Pharisaism today is not hypocrisy but unconscious reality."

"It is not lack of spiritual experience that leads to failure, but lack of laboring to keep the ideal right."

—*Oswald Chambers.*